

Arrest

nr. 194 394 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van 13 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 7 april 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07/06/2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde afkomst van betrokkene.

Zo blijkt uit de weigeringsbeslissing van het CGVS van 3/3/2016 het volgende:

"Het CGVS wees in de eerste weigeringsbeslissing van 29/9/2009 op uw uiterst gebrekkige kennis van de Afghaanse realiteit. In de weigeringsbeslissing van 19/4/2011 merkte het CGVS op dat er andermaal geen geloof kon worden gehecht aan uw nieuwe verklaringen omtrent uw afkomst en achtergrond. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, de plaats en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissingen en beoordelingen werd door de RW bevestigd."

"U werd tijdens het gehoor (bij de vierde asielaanvraag) uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U werd er op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België.... U bleef evenwel bij uw eerdere verklaringen en hield vol dat u, behalve uw kortstondige studie in Pashawar, altijd in Nangarhar woonde. Het CGVS merkte op dat een tegenstrijdigheid in uw verklaringen eens te meer aantoonde dat dit niet geloofwaardig is."

"Er dient te worden vastgesteld dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag nogmaals herhaalt dat u van Lalpur afkomstig bent en dat u daar, behalve een verblijf van twee jaar in Pakistan, altijd zou gewoond hebben.

Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het louter herhalen van uw eerdere verklaringen de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen."

Aangezien betrokkene in gebreke is gebleven zijn werkelijk land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene(n) tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

1.3. Op 13 april 2017 wordt verzoekende partij tevens bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: schending van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoeker niet geloofwaardig maakt dat hij afkomstig is uit Afghanistan. Daarvoor wordt verwezen naar de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn diverse asielaanvragen.

Het CGVS blijkt inderdaad ernstige twijfels te hebben over verzoekers beweringen, m.n. dat aan de stelling dat hij, voor zijn vlucht naar België, slechts twee jaar in Pakistan zou hebben verbleven, en dat hij voor het overige altijd in Afghanistan zou hebben gewoond.

In de thans bestreden beslissing wordt de beslissing van het CGVS van 03.03.2016 geciteerd waarin het onder meer luidt: “

“U werd tijdens het gehoor (bij de vierde asielaanvraag) uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U werd er op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België.”

Tot slot stelt de bestreden beslissing dat “aangezien betrokkene in gebreke is gebleven zijn werkelijk land van herkomst duidelijk te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij hierover duidelijkheid te verschaffen in een nieuwe aanvraag”.

2

De vreemdelingenwet luidt in zijn artikel 9, §1 als volgt:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit deze passage kan afgeleid worden dat de vreemdeling moet aantonen wat zijn identiteit is. Er kan niet uit worden afgeleid dat, eens zijn nationaliteit vaststaat op basis van de bewezen identiteit, dat hij daarnaast moet aantonen wat zijn land van herkomst is.

In casu is er geen twijfel over de nationaliteit van verzoeker: uit de door verweerder in de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het CGVS aanneemt dat verzoeker de nationaliteit van Afghanistan heeft.

Ook verweerder zelf roept niet in dat hij twijfels heeft over verzoekers nationaliteit. Dat mocht verweerder in de bestreden ongegrondheidsbeslissing nochtans doen, zelfs als de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, aangezien in casu het bewijs van verzoekers nationaliteit, nl. zijn Afgaans internationaal paspoort, pas werd bijgebracht nadat de aanvraag ontvankelijk was verklaard (verweerder kon op het moment van de ontvankelijkheidsbeslissing de nationaliteit van verzoeker immers niet in twijfel trekken aangezien verzoeker op het moment van de indiening van zijn aanvraag gebruik maakte van de vrijstelling om zijn identiteit te bewijzen gelet op een op dat ogenblik nog lopende asielaanvraag — zie in dezelfde zin RvV 9 september 2016, nr. 174.393, bevestigd door RvS 22 november 2016).

Er moet dus worden vastgesteld dat er in casu geen twijfel wordt opgeworpen over de nationaliteit van verzoeker. Verweerder heeft de Afgaanse nationaliteit van verzoeker dan ook op definitieve wijze aanvaard.

3.

Meer nog, uit het administratief dossier blijkt dat uw Raad in het kader van het beroep over verzoekers tweede asielaanvraag, in het arrest met nummer 67.655 van 30.09.2011, het volgende heeft gesteld:

"Evenwel dient erop gewezen dat verzoekers verblijf in Peshawar hem er niet van kan ontslaan aannemelijk te maken uit welke regio in Afghanistan hij dan wel afkomstig zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens ook dat rekening werd gehouden met verzoekers gewijzigde verklaringen over zijn opeenvolgende plaatsen van verblijf. Immers, zowel wat de gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin betreft, als wat de subsidiaire bescherming betreft, is het noodzakelijk dat, teneinde de daadwerkelijke nood aan bescherming te kunnen objectiveren en evalueren, de asielzoeker duidelijkheid verstrekt over zijn verblijfplaats(en) in het land van herkomst. Specifiek overigens wat de situatie als voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict betreft, moet de asielzoeker enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Daartoe is het noodzakelijk dat de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst worden aangetoond om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. De asielzoeker kan dus geenszins volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit, daargelaten de vraag of die vaststaat"

Hieruit blijkt dus dat uw Raad geenszins uitsluit dat verzoeker de Afgaanse nationaliteit heeft, en ook geenszins uitsluit dat verzoeker op (een) andere plaats(en) in Afghanistan heeft gewoond. De twijfels van de asielinstanties over de verblijfplaatsen van verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België hebben dus niet, en alleszins niet noodzakelijk, voor gevolg dat het land van herkomst een ander land zou dan Afghanistan.

4.

Nu verzoeker dus onbetwistbaar de Afgaanse nationaliteit heeft, is Afghanistan bijgevolg zijn land van herkomst. Er kan niet worden in gezien welk ander land dan het land van nationaliteit bedoeld wordt met het begrip "land van herkomst".

Het begrip "herkomst" zoals het wordt gebruikt in het artikel 9ter Vreemdelingenwet moet, bij gebreke aan uitdrukkelijke definiëring ervan in de vreemdelingenwet, in zijn normale betekenis worden begrepen. Volgens van Dale betekent "herkomst" zoveel als "oorsprong" of "afkomst" (<http://www.vandale.be/opzoeken?pattern=herkomst&lang=nn>). Welnu, uit de door verzoeker voorgelegde documenten, waarvan de waarachtigheid niet wordt betwist laat staan aangetoond, is verzoeker geboren in Lalpoor, Nangarhar, Afghanistan, en vindt hij dus van daar oorspronkelijk afkomstig. Het land van oorsprong of land van herkomst is dus Afghanistan.

Een zorgvuldige lezing van het dossier maakt geen andere hypothese mogelijk, en verweerder poneert evenmin zelf een andere definitie van "land van herkomst".

Voor zoveel als nodig wijst verzoeker er nog op dat in in het artikel 9ter consequent gesproken wordt van "land van herkomst of het land waar hij verblijft". Het is duidelijk dat het "land waar hij verblijft" slaat op de staatloze die een aanvraag 9ter indient, of mogelijk op een persoon die woont in een ander land dan het land van zijn nationaliteit. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het feit dat

verzoeker zijn "land van herkomst" niet zou duidelijk maken, hetgeen niet anders kan worden geïnterpreteerd dan zijn land van nationaliteit.

5.

Verzoeker heeft aldus zijn land van herkomst op voldoende wijze duidelijk gemaakt, opdat verweerder zijn onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische voorzieningen aldaar moet evalueren. Hij kan daarover geen redelijke twijfel hebben, in tegenstelling tot wat hij voor houdt in de bestreden beslissing.

De vaststelling van de nationaliteit is voldoende voor de ambtenaar-geneesheer van verweerder om zijn onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland te voeren.

Dit blijkt uit de rechtspraak ontstaan naar aanleiding van de rechtsvraag of een vervallen paspoort nog kan dienen als identiteitsbewijs. Ook een vervallen paspoort kan voldoende zijn als identiteitsbewijs, maar het moet wel duidelijk zijn wat de huidige nationaliteit van de aanvrager is: de arts-adviseur kan immers niet bepalen of in het land van herkomst een adequate medische behandeling voorhanden is wanneer hij niet weet t.a.v. welk land hij dat onderzoek moet doen. Dat is het impliciete maar duidelijke standpunt van de Raad van State in zijn arrest 209.878 van 21.12.2010:

« dat het latere onderzoek in de gegrondeheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld; dat de ambtenaar-geneesheer uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf kan onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen; »

Hieruit blijkt impliciet maar zeker dat het land van herkomst (ten aanzien waarvan de ambtenaar-geneesheer het onderzoek moet voeren) bepaald wordt met verwijzing naar de nationaliteit van de aanvrager.

6.

De enige twijfel die verweerder op basis van het administratief dossier rechtmatig kan hebben, is de regio van herkomst in het herkomstland Afghanistan. Dergelijke twijfel is misschien legitiem maar niet pertinent in het kader van een aanvraag op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet. In het kader van deze bepaling moet immers enkel de identiteit (wat gebeurd is) en de beschikbaarheid/toegankelijkheid in het land van herkomst worden bewezen, niet in de welbepaalde regio waar verzoeker van afkomstig is.

Ook uw Raad heeft eerder al in die zin geoordeeld in het arrest 91.680 van 19.11.2012 (stuk 4, www.rvv-cce.be). De analogie met de situatie waarin verzoeker zich bevindt, is zeer groot. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste als antwoord op een aanvraag verblijfsmachtiging op grond van hetzelfde artikel 9ter Vreemdelingenwet voor een Afghaanse onderdaan:

"Uit de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) van 21/10/2008 blijkt dat betrokkene slechts een fragmentarische kennis heeft van haar streek van herkomst en dat het CGVS daarom geen enkel geloof kan hechten aan de beweerde afkomst van betrokkene. In de procedure artikel 9ter blijft betrokkene vasthouden aan deze beweerde herkomst. Gezien we geen geloof kunnen hechten aan de beweerde afkomst is het voor ons onmogelijk om het onderzoek te voeren naar de toegankelijkheid van de medische zorgen want het is ook voor deze procedure van belang dat de juiste herkomstgegevens bekend zijn bij onze diensten daar we in de mogelijkheid moeten zijn om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen te onderzoeken. Wie moeten ons daarom beperken tot algemene bevindingen.(...) » (blz. 12 van het geciteerde arrest)

Uw Raad oordeelde in het arrest op dit punt:

" In het arrest met nummer (...) van 22 november 2010 stelde de Raad vast dat er geen gegevens voorhanden zijn op grond waarvan verzoeksters Afghaanse nationaliteit in twijfel dient te worden getrokken. Ook verweerder twijfelt niet aan het land van nationaliteit van verzoekster, nu de beschikbaarheid en toegankelijk van de vereiste medische zorgen in functie van Afghanistan worden beoordeeld.

Wel wordt door de Raad in voormeld arrest weerhouden dat verzoekster haar beweerde recente verblijf in Paghman voorafgaandelijk aan haar reis naar België niet aannemelijk heeft gemaakt.

Dit gegeven is evenwel niet voldoende voor verweerder om te besluiten dat het onmogelijk is om het onderzoek te voeren naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient immers vast te staan dat, indien het een ziekte betreft die dermate ernstig is dat zij valt onder het toepassingsgebied van deze bepaling, er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst, en niet in de regio van herkomst in het betreffende land.

In die zin is de vraag van welke streek verzoekster precies afkomstig is en of zij de laatste jaren al dan niet effectief in Afghanistan heeft verbleven, niet doorslaggevend. Het volstaat dat verweerder vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder ingegrepen dat

van verzoekster redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die wel bepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar zij een behandeling kan verkrijgen.

Onder meer gelet op het gegeven dat verzoekster zelf onduidelijkheid heeft gecreëerd betreffende haar precieze afkomst in Afghanistan, kon verweerder er zich in casu toe beperken na te gaan of de vereiste medische zorgen voorhanden zijn in de grote steden, waaronder de hoofdstad Kaboel." (blz. 12-13 van het geciteerde arrest)

7.

Op basis van het voorgaande blijkt dus duidelijk dat verweerder de inhoud van het artikel 9ter Vreemdelingenwet geschonden heeft, aangezien hij stelt dat verzoeker zijn land van herkomst moet duidelijk maken terwijl vaststaat dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft. Verweerder geeft een betekenis aan het begrip "land van herkomst" die niet strookt met de inhoud van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is het voor de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9ter niet wettelijk verplicht om zijn regio van herkomst aan te tonen, volgens het artikel 9ter volstaat de identiteit, waarvan de nationaliteit een onderdeel uitmaakt.

Hij schendt de materiële motiveringsplicht doordat hij foutief meent te kunnen besluiten dat er een ander herkomstland dan Afghanistan bestaat. Daarmee gaat hij in tegen de stukken van het administratief dossier, waaruit allerm minst met zekerheid kan worden afgeleid dat verzoeker een andere nationaliteit dan de Afghaanse heeft. Verzoeker benadrukt dat hij enkel de Afghaanse nationaliteit heeft, en het bewijs daarvan, dat werd geleverd, is voldoende in het kader van de 9ter procedure.

Een zorgvuldige lezen van het dossier maakte geen andere conclusie dan bovenstaande mogelijk. In het dossier steken immers verzoekers paspoort en een geboorteakte, die allen aantonen dat hij in Afghanistan werd geboren.

Het middel is dus ernstig.

8.

Bovenstaande redenering werd ontwikkeld als middel tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag ingediend op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Huidig beroep strekt echter ook tot de schorsing en de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze laatste beslissing is een gevolgbeslissing van de beslissing genomen op grond van het artikel 9ter. Immers, indien de 9ter aanvraag gegrond was verklaard, dan zou verzoeker in het bezit gesteld worden zijn van een A-kaart. Indien er geen beslissing over de gegrondheid van de aanvraag was gekomen, dan was verzoeker nog steeds in het bezit geweest van een attest van immatriculatie.

Nu het bevel om het grondgebied te verlaten dus een gevolgbeslissing is van de beslissing over de gegrondheid van de aanvraag verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9ter, dient hij mee geschorst en vernietigd te worden indien de beslissing tot ongegrondheid van de 9ter-aanvraag wordt vernietigd."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat er ten onrechte geen onderzoek zou gevoerd zijn naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in haar land van herkomst. De verzoekende partij meent dat haar nationaliteit zonder twijfel vaststaat.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde echter geheel terecht vast dat zij in de onmogelijkheid is om een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van

de medische zorgen in het land van herkomst, nu de verzoekende partij in gebreke is gebleven om haar werkelijk land van herkomst kenbaar te maken.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij op 29.12.2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag beweerde de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Echter, uit het administratief dossier, en in het bijzonder uit een zeer recente weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal van 03.03.2016, blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde afkomst van de verzoekende partij.

De Commissaris-generaal besliste op 03.03.2016 immers om de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging te nemen. Zij motiveerde hierbij het volgende:

"In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste en tweede asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Lalpur. Het CGVS wees in de eerste weigeringsbeslissing van 29 september 2009 op uw uiterst gebrekkige kennis van de Afghaanse realiteit. In de weigeringsbeslissing van 19 april 2011 merkte het CGVS op dat: er andermaal geen geloof kon worden gehecht aan uw nieuwe verklaringen omtrent uw afkomst en achtergrond. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissingen en beoordelingen werd door de RvV bevestigd. De RvV meende eveneens dat u uw verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig maakte. U diende geen cassatieberoep in.

Tijdens een voorafgaand onderzoek van uw vierde asielaanvraag werd u andermaal diverse keren nadrukkelijk uitgenodigd een duidelijk zicht te bieden op uw herkomst en op uw verblijfplaatsen in de jaren voor uw komst naar België. U werd tijdens het gehoor door het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U werd er op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerder verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen, maar dat het dan wel uw plicht is om de waarheid te vertellen. Er werd eveneens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef evenwel bij uw eerdere verklaringen en hield vol dat u, behalve uw kortstondige studie in Peshawar, altijd in Nangarhar woonde. Het CGVS merkte op dat een tegenstrijdigheid in uw verklaringen eens te meer aantoonde dat dit niet geloofwaardig is. Tegen deze beslissing tot weigering van inoverwegingname heeft u geen beroep ingediend.

Er dient te worden vastgesteld dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag nogmaals herhaalt dat u van Lalpur afkomstig bent en dat u daar, behalve een verblijf van tweejaar in Pakistan, altijd zou hebben gewoond. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het louter herhalen van uw eerdere verklaringen de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. Dat uw grootvader zou zijn gedood omwille van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend, is gezien het bedrieglijke karakter van uw asielmotieven en uw afkomst uit Lalpur niet geloofwaardig.

U legt geen documenten neer die de eerdere appreciaties van de asielinstanties zouden kunnen weerleggen. Uit uw verklaring meervoudige aanvraag d.d. 24 februari 2016 blijkt dat u in het bezit bent van een kopie van een foto van een vermoorde persoon die uw grootvader zou zijn. Echter, dat u deze foto aan de DVZ heeft overgemaakt, blijkt niet uit het dossier. Bovendien levert dergelijke foto geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch toont een foto aan dat u zelf in Afghanistan gewoond heeft.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste

lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

Uit het administratief dossier blijkt dat alle door de verzoekende partij ingediende asielaanvragen negatief werden afgesloten om reden dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde afkomst uit Lalpur, dan wel om reden dat er geen nieuwe elementen dienaangaande worden aannemelijk gemaakt.

In de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal dd. 29.09.2009 en dd. 18.04.2011 wordt uitdrukkelijk overwogen dat er aan het beweerde verblijf van de verzoekende partij in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Voormelde beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de Raad uitdrukkelijk motiveerde dat de verzoekende partij haar verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakt is en haar verklaringen dienomtrent ongeloofwaardig zijn.

Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat, aangezien de verzoekende partij in gebreke blijft haar werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, het onmogelijk is om een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vermocht zich hierbij o.m. steunen op de verschillende beslissingen van de Commissaris-generaal alsook op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, alwaar geoordeeld werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde verblijf in Afghanistan.

De verzoekende partij beweert dat er geen twijfel is omtrent haar nationaliteit, doch dat er uitsluitend twijfels zijn omtrent de verblijfplaatsen van de verzoekende partij in Afghanistan.

Door de Commissaris-generaal en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd terecht vastgesteld dat de er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerd verblijf in Afghanistan. Hierbij werd o.m. aangehaald dat de verzoekende partij een gebrekkige kennis heeft over het land Afghanistan. Zo heeft de verzoekende partij o.m. een gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender, van de Afghaanse realiteit, etc.

Bovendien werd noch door de Commissaris-generaal, noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat de nationaliteit van de verzoekende partij niet ter discussie staat.

Verweerder laat gelden dat het, gelet op de hierboven gedane vaststellingen van de Commissaris-generaal alsook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde afkomst van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde derhalve terecht vast dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven om haar land van herkomst kenbaar te maken, zodat er geen onderzoek kan worden gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepaling, in casu artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die

zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

(..).

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

(..)"

2.5. Zoals blijkt uit voormelde wetsbepaling komt het de vreemdeling die een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient toe zijn identiteit aan te tonen. Dit gevraagde bewijs slaat zowel op de identiteit als op de nationaliteit. Bij de beoordeling of er in het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf al dan niet een adequate behandeling voor zijn ziekte voorhanden is, is het immers van wezenlijk belang dat identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (cfr. GwH van 26 november 2009, nr. 2009/193, overwegingen B.5.2. en B.5.3.).

De arts-adviseur kan immers niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. ook RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.6. In casu blijkt dat de verwerende partij geconcludeerd heeft dat: *"Aangezien betrokkene in gebreke is gebleven zijn werkelijk land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag."* De verwerende partij baseert zich voor deze conclusie op de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en meer bepaald de overwegingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde verblijf in Afghanistan van verzoekende partij.

2.7. Uit lezing van de diverse weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook de arresten van de Raad waarbij de beroepen ingesteld tegen enkele van deze beslissingen verworpen werden, blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partij geweigerd werd omdat haar beweerde verblijf in Afghanistan ongeloofwaardig is. Zoals de Raad in zijn arrest nr. 71 960 van 30 september 2011 immers heeft gesteld is, *"zowel wat de gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin betreft, als wat de subsidiaire bescherming betreft, (...) het noodzakelijk dat, teneinde de daadwerkelijke nood aan bescherming te kunnen objectiveren en evalueren, de asielzoeker duidelijkheid verschaft over zijn verblijfplaats(en) in het land van herkomst. Specifiek overigens wat de situatie als voorzien in artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict betreft, moet de asielzoeker enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (...). Daartoe is het noodzakelijk dat de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst worden aangetoond om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico*

aanwezig is. De asielzoeker kan dus geenszins volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit, daargelaten de vraag of die vaststaat.”

Hieruit blijkt dat het voor de asielinstanties noodzakelijk is zicht te krijgen op de verblijfplaats van een asielzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België teneinde te kunnen bepalen of hij al dan niet afkomstig is uit een streek in zijn land van herkomst die noodzaakt tot de toekenning van internationale bescherming. Het gegeven dat de asielinstantie en de Raad in casu geoordeeld hebben dat de verklaringen van de verzoekende partij over haar werkelijke verblijfplaats ongeloofwaardig zijn, houdt evenwel niet noodzakelijkerwijze in dat daarmee ook getwijfeld wordt aan haar nationaliteit en identiteit.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich bedient van een Afghaans paspoort. Wat betreft dit document heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 18 april 2011 als volgt geoordeeld: *“Het paspoort werd u slechts afgeleverd op basis van uw taskara en drie checkvragen, waarvan u er overigens twee foutief beantwoordde tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS p. 2). Het document zou hoogstens als bewijs voor uw verklaarde geboorteplaats, zijnde de provincie Nangarhar kunnen gelden, maar kan zich alleszins niet uitspreken over uw verblijfplaatsen doorheen uw leven.”* De Raad oordeelde dienaangaande als volgt in zijn arrest nr. 71 960 van 30 september 2011: *“2.6.2. Wat betreft het neergelegde Afghaanse paspoort, en daargelaten de vraag of dit verzoekers nationaliteit kan aantonen, gezien de bevindingen in de bestreden beslissing, dient erop gewezen, zoals reeds eerder werd gedaan, dat verzoekers nationaliteit op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.*

Meer in het bijzonder, wat betreft de nood aan bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), weze herhaald dat het noodzakelijk is dat de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst worden aangetoond om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker toont niet aan dat de gegevens op zijn paspoort de eerder gedane bevindingen met betrekking tot zijn ongeloofwaardig verblijf in Lalpur zou kunnen ombuigen, en zijn beschouwingen omtrent de bewijswaarde ervan, mede in het licht van artikel 28 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, doen daaraan geen afbreuk.

*Immers, zoals in de bestreden beslissing, gesteld, zou het hoogstens als bewijs kunnen gelden voor verzoekers geboorteplaats, maar niet voor zijn opeenvolgende verblijfplaatsen. Deze vaststelling op zich volstaat om te kunnen oordelen dat het paspoort verzoekers ongeloofwaardigheid aangaande zijn verblijf in Afghanistan niet kan ombuigen. De overige beschouwingen die door de beide partijen worden gewijd aan dit stuk, zijn derhalve niet relevant voor de beoordeling ervan.
(..)”*

En over de vervangende geboorteakte die de verzoekende partij in het kader van haar asielprocedure heeft neergelegd:

“Deze vervangende geboorteakte uitgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel, zegt niets over verzoekers verblijf in Nangarhar (Lalpur) maar stelt louter dat verzoeker er is geboren, hetgeen niet ter discussie is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn leefwereld en het centrum van zijn belangen in Afghanistan zich situeerde in Lalpur. (..)”

Ook in de daaropvolgende weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt als volgt geoordeeld: *“U werd erop gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. (..)”* (beslissing van 9 april 2014).

Aangezien verzoekende partij bij haar laatste asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die een andere beoordeling toelaten heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 3 maart 2016 de meervoudige asielaanvraag niet in overweging genomen.

Uit voorgaande kan geenszins afgeleid worden dat de asielinstantie of de Raad van oordeel waren dat het Afghaanse paspoort geen bewijswaarde heeft inzake de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij. Het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ondanks zijn bemerkingen dat het paspoort enkel werd afgeleverd op grond van de taskara van verzoekende partij en diens antwoorden (waaronder sommige bij de asielaanvraag foutief waren) toch aanvaardt dat het paspoort bewijswaarde heeft, met name inzake de geboorteplaats van verzoekende partij alsook het feit dat de Raad zich niet uitspreekt over de bewijswaarde van dit paspoort inzake de nationaliteit van verzoekende partij maar enkel stelt dat de nationaliteit van verzoekende partij niet voldoende is om een vluchtenrechtelijke vrees of nood aan subsidiaire bescherming aan te tonen, laat geenszins toe te besluiten dat het voorgelegde Afghaans paspoort niet afdoende is als bewijs van identiteit en nationaliteit van verzoekende partij. De verwerende partij kan zich dan ook niet enten op de uitspraken

van de asielinstantie om te besluiten dat het land van herkomst van verzoekende partij niet duidelijk is en dat zij in gebreke is gebleven dit land van herkomst kenbaar te maken. Gelet op voorgaande kan het betoog in de nota met opmerkingen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad niet hebben gesteld dat de nationaliteit van verzoekende partij niet ter discussie staat, niet worden gevolgd.

De Raad wijst er daarbij nog op dat op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts dient vast te staan dat, indien het een ziekte betreft die dermate ernstig is dat zij valt onder het toepassingsgebied van deze bepaling, er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst, en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. In die zin is de vraag van welke streek verzoekende partij precies afkomstig is en of zij de laatste jaren al dan niet effectief in Afghanistan heeft verbleven, niet doorslaggevend. Het volstaat dat verwerende partij vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekende partij redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar zij een behandeling kan verkrijgen. Gelet op het gegeven dat verzoekende partij zelf onduidelijkheid heeft gecreëerd betreffende haar precieze afkomst in Afghanistan, kan verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat verzoekende partij ernstig ziek is en behandeling behoeft, er zich in casu toe beperken na te gaan of de vereiste medische zorgen voorhanden zijn in bijvoorbeeld de grote steden in Afghanistan.

De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden in haar betoog dat geenszins blijkt dat haar Afghaanse nationaliteit in vraag wordt gesteld en dat de twijfels van de asielinstanties over haar verblijfplaatsen niet tot gevolg hebben dat het land van herkomst een ander land dan Afghanistan zou zijn. De verwijzing in de nota naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2016 is gelet op de bespreking hoger niet dienstig om afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Immers, zoals hoger gesteld, blijkt dat de asielinstantie en de Raad geen geloof hechten aan het beweerde verblijf van verzoekende partij in Lalpur, Afghanistan, maar dit maakt niet dat zij ook haar Afghaanse nationaliteit in vraag stellen.

2.8. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Tezamen met de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen stelde verweerder een bevel om het grondgebied op.

Aangezien verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen eerst ontvankelijk werd verklaard op 16.04.2010, hetgeen haar in beginsel een voorlopig verblijfsrecht bezorgde, dat ophield met de beslissing tot ongegrondheid van dezelfde aanvraag, veronderstelt verzoeker dat er een samenhang bestaat tussen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag verblijfsmachtiging om medische redenen enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds.

Hij wenst dus in een en dezelfde akte beroep aan te tekenen tegen beide beslissingen.

Tegen het bevel roept hij de schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet in, dat luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker heeft in zijn verblijfsaanvraag en in de aanvullingen daarvan omstandig aangetoond dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn ernstige medische problemen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft in het geheel geen rekening gehouden met verzoekers medische problemen. Er wordt in het geheel geen onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Afghanistan. Daardoor wordt het artikel 74/13 Vreemdelingenwet geschonden, hetgeen op zich al leidt tot de vernietiging van het bestreden bevel.

Hoe dan ook is het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolgbeslissing van de beslissing tot weigering van verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet. Immers, indien de beslissing omtrent de aanvraag 9ter wordt vernietigd, dan is verzoekers verblijfsaanvraag op zijn minst opnieuw ontvankelijk, en dus wettig, in afwachting van een nieuwe beslissing omtrent de gegrondheid van de aanvraag. Met andere woorden moet het bevel mee worden vernietigd indien de beslissing omtrent de aanvraag op grond van het artikel 9ter wordt vernietigd."

2.10. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.11. De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond nu niet blijkt dat op enige wijze rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij aangevoerde medische elementen. De verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog in de nota met opmerkingen waar zij stelt dat de verzoekende partij geen concrete gegevens heeft aangevoerd die haar toelaten zich te beroepen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dit immers gelet op de medische regularisatieaanvraag en de daarbij gevoegde medische stukken. Evenmin kan verwerende partij voorhouden dat er een onderzoek werd verricht naar haar medische elementen nu, zelfs indien de eerste bestreden beslissing niet vernietigd werd, er duidelijk blijkt dat in deze beslissing geen enkel oordeel werd geveld over de medische argumenten van verzoekende partij en of deze een hinderpaal vormen voor een terugkeer. De Raad wijst er de verwerende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet haar verplicht rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier noch uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de medische situatie in het licht van een verwijdering uit het Rijk in ogenschouw werd genomen door de verwerende partij. De loutere vermelding in een nota van 12 april 2017 van de arts-adviseur dat *“Uit de medische stukken die mij werden overgemaakt (..) er niet (kan) afgeleid worden dat er een tijdelijke onmogelijkheid tot reizen is”* kan bezwaarlijk gezien worden als een afdoende antwoord op de aangehaalde medische argumenten nu hieruit niet blijkt of de medische situatie van verzoekende partij een medische behandeling al dan niet vergt, en indien dit wel zo is, of zij bij gebrek hieraan bij terugkeer niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen.

2.12. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van 13 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER